

APITERÁPIA A KAPTÁR LEVEGŐJÉVEL

Az apiterápia fogalmán a méhek termékeinek gyógyító célú felhasználását értjük – olvashatjuk a Wikipédián. A méhészeti termékekben koncentráltan megtalálhatók a növények, a növényi drogok hatóanyagai, a méhek anyagcseretermékeivel, speciális enzimeivel és hormonjaival kevert. Farmakodinamikai hatásuk a gyógynövények hatásaihoz hasonlóak. Táplálkozás-életteni szempontból jellemzőjük az, hogy koncentráltan tartalmazzák a szervezet működéséhez szükséges létfontosságú anyagokat. Rendszeres fogyasztásuk segíti az egészség megőrzését és az immunrendszer erősödését. Az apiterápia használja a virágpó, a propolisz, a méhpempő, a méhkenyér, a viasz jótékony hatását a gyógyításhoz. Mindezek mellett viszont szintén gyógyító hatással bír a kaptárak levegője, ezt többek között légúti problémák, allergiás megbetegedések kezelésére is használják.

Rendezett társadalomban élnek. Mindegyik méhecskének megvan a feladata

gyan kell befogni a kirajzott méheket. Egy alkalommal hétvégére elutazott, és azt mondta, figyeljem a méheket, ha kijön a raj, amit befogok, nekem adja” – meséli. S így lett öt méhcsaládja, mert sikerült befogni őket. Most is nevetve idézi fel, ahogy papuccsal, rövid nadrágban megérkezett, majd nagy igyekezettel hozzálátott a raj befogásához. Nyilván nem úszta meg csípés nélkül, de nagy volt az öröme, hogy az időközben otthon, édesapja segítségével elkészített kaptáraknak lett lakójuk, s neki őszre legalább negyven kiló méze. Aztán a következő szezon egy szolnoki méhésztől mellett telt el, hazatérve sikerült még családokat vásárolni, kapott is, így tavalyra már ötven méhcsaládja volt, ám egy balszerencse révén rengeteg elpusztult belőle. Csongor kedvét ez sem szegte, az újabb szezonnak újult erővel látott hozzá, s a saját kezűleg készített méhkaptárak-

ban most negyvenöt méhcsalád szorgoskodik. A méhészkedés miatt hozott döntései közül eddig talán csak egyet bánt meg: első éves hallgató volt a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem csíkszeredai karának környezetmérnöki szakán, amikor a fentebb említett szolnoki méhéssel a világháló segítségével megismerkedett. Akkor úgy döntött, inkább Szolnokra megy, hogy még több tapasztalatot gyűjtsön egy méhészetben. Most azt mondja, kicsit bánja, hogy akkor az egyetemi tanulmányait félbe hagyta, de a tapasztalatszerzés sokat segít a későbbiekben.

Már a télre készülnek a méhek

A meleg időjárás kedvez a méheknek, nagy a sürgés-forgás, bár úgy

tűnik, az idei szezonban gyűjtött méz csak a saját szükségletüket fedezi. A méhek egyébként már hozzáálltak a télre való felkészüléshez, már a hidegebb időszakra gyűjtögetnek. De nem csak a méhek szorgoskodnak ilyenkor, a méhészt sem unatkozik. A csűr oldalán felakasztva szárad egy nagy csokor fehér üröm, Csongor ezt is felhasználja abba a gyógynövényes teakeverékbe, amivel eteti a méheket. „Mikor lemenőben van a nap, akkor etetem. Egy liter tea egy kiló cukorral édesítve, és mindegyik kaptárba kerül egy liter, ezt háromnegyed óra alatt beraktározzák a sejtbe. Az ember azt gondolná, hogy nagyon könnyű a méhésztnek, ott vannak a kaptárak, a méhek termelik a mézet, s a méhészt majd kipergeti azt. De a kaptárak körül

”

Az az ember, aki belelát a méhészetbe, és kicsit érdeklí is a természet, beleszeret a méhekbe. Olyan rendszerezett minden, olyan nagy a fegyelem, itt nincs olyan, hogy valaki lazál. Mindegyik méhecskének megvan a feladata.

rengeteg a teendő” – magyarázza a fiatal ember. Ő ebben az időszakban az etetés mellett időnként átnézi a családokat. Télen nem zavarja őket, fontos hogy csend legyen, nyugalomban tudjanak telelni. Az első kirepülésig kaptárakat, kereteket készít. Tavasszal újra át kell vizsgálni a családokat. Azok a peték kezdik el a következő szezonban a gyűjtőmunkát, amelyeket az anya augusztusban rakott le.

Apiterápiás házat szeretne a fiatal méhészt

A csíksomortáni fiatal embernek terve is vannak a jövőre nézve, egy kis apiterápiás házat szeretne építeni. A kis faház, amelybe a méhkaptárak is be vannak építve, úgy telítődik meg a kaptárak levegőjével, hogy az ide betérő nem érintkezik a méhekkel. A kaptárlevegő ugyanis számos betegség esetében igen jó hatással van.

Miért szereti? – kérdezem. Mindehért – mondja mosolyogva. „Az az ember, aki belelát a méhészetbe, és kicsit érdeklí is a természet, beleszeret a méhekbe. Olyan rendszerezett minden, olyan nagy a fegyelem, itt nincs olyan, hogy valaki lazál. Mindegyik méhecskének megvan a feladata, ösztönösen tudja, hogy mikor mit kell tennie. Nagyon rendezett társadalomban élnek. Engem elvarázsol, lenyűgöz. Mikor kimegyek a méhekhez, az számomra egy nyugalomsziget. Nincs senki körülöttem, csupán a méhek folyamatos morajlása” – magyarázza lelkesen. Érdekes dolgokat is tapasztal, megfigyel. Például rendszeres vendége is van a méhesben négy sündisznó személyében. A kaptárakban elpusztult méheket ugyanis társaik a kaptárak elé dobják, és a sündisznók ezeket keresik meg.

A mézpergetés. Nem ez az egyetlen tennivalója egy méhésztnek

